कपालमाली भर्ता ते, कथम् आह्वयते सखि?
इत्य् उवाच गिरं सो ऽथ त्वत्कर्णाविषसूचिकां । 37
पापो ऽयम्, अस्माज् जातेन किं देहेन मम 'अमुना?
इति कोपाद् अथ त्यक्तं शरीरं तत् प्रिये त्वया । 38
स च दक्षमखस् तेन मन्युना नाशितो मया.
ततो जाता हिमाद्रिस् त्वम्, अब्धेश् चन्द्रकला यथा । 39
अथ स्मर तुषाराद्रिं तपोऽर्थम् अहम् आगमं,
पिता त्वां च नियुङ्क्ते स्म शुश्रूषायै मम 'अतिथेः । 40
तारकान्तकमत्पुत्रप्राप्तये प्रहितः सुरैः
लब्धावकाशो विध्यन् मां तत्र दग्धो मनोभवः । 41
ततस् तीव्रेण तपसा क्रीतो ऽहं धीरया त्वया,
ततश् च तत् संचयाय मया सोढं तव प्रिये । 42
इत्थं मे पूर्वजाया त्वं. किम् अन्यत् कथ्यते तव?
इत्य् उक्त्वा विरते शम्भौ देवी कोपाकुला 'अब्रवीत् । 43
धूर्तस् त्वं, न कथां ह्यां कथयस्य् अर्थितो ऽपि सन्,
गङ्गां वहन् नमन् सन्ध्यां विदितो ऽसि न किं मम? । 44
तच् छ्रुत्वा प्रतिपेदे ऽस्या विहितानुनयो हरः
कथां कथयितुम् दिव्यां, ततः कोपं मुमोच सा । 45
न 'इह कैश्चित् प्रविष्टव्यम् इत्य् उक्तेन तया स्वयं
निरुद्धे नन्दिना द्वारि, हरो वक्तुं प्रचक्रमे । 46

Digitized by Google